

Sygn. akt VII U 637/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2019 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący	SSO Monika Roslan-Karasińska
Protokolant	sekretarz sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lutego 2019 r. w Warszawie

sprawy W. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 26 lutego 2018 r. nr (...)

oraz z dnia 23 lutego 2018 r. (...) - 2006

1. umarza postępowanie w zakresie odwołań od zaskarżonych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 lutego 2018 r. nr (...) oraz z dnia 23 lutego 2018 r. (...) - 2006 w zakresie zmienionych decyzji decyzjami z dnia 10 maja 2018 roku (...) - 2006 oraz z dnia 11 maja 2018 roku nr (...),

2. w pozostałym zakresie zmienia zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 lutego

2018 r. nr (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu W. R. prawo do emerytury w wysokości brutto przed waloryzacją w kwocie 3.541,68 zł (trzy tysiące pięćset czterdzieści jeden złotych 68/100) zaś po waloryzacji w kwocie 3.647,22 zł (trzy tysiące sześćset czterdzieści siedem złotych 22/100) oraz zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 23 lutego 2018 r. (...) - 2006 w ten sposób, że ustala wartość kapitału początkowego odwołującego się W. R. na dzień 1 stycznia 1999 roku w kwocie 141.620,53 zł (sto czterdzieści jeden tysięcy sześćset dwadzieścia złotych 53/100) przyjmując, że podstawa wymiaru kapitału początkowego wynosi 1.370,45 zł (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt złotych 45/100), a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi 112,25%.

UZASADNIENIE

W. R. w dniu 11 kwietnia 2018 r. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. od decyzji z dnia 26 lutego 2018 r., znak: (...) oraz z dnia 23 lutego 2018 r., znak: (...) - 2006 wnosząc o ponowne wyliczenie kapitału początkowego z lat 1991-1994 i

doliczenie całej kwoty należnego mu za te lata wynagrodzenia do kapitału początkowego, a nadto o ponowne wyliczenie jego emerytury (odwołanie z dnia 11 kwietnia 2018 r. k. 3-5 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 22 maja 2018 r. wniósł o umorzenie postępowania w zakresie w jakim, w/w organ rentowy decyzją z dnia 10 maja 2018 r., znak: (...) -2006 oraz decyzją z dnia 11 maja 2018 r., znak: (...) zaspokoił roszczenie odwołującego się, a w pozostałym zakresie o oddalenie odwołania. Organ rentowy wskazał, że w/w decyzjami ustalił odwołującemu się wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. na kwotę 132 244,75 zł, tj. odpowiednio zwiększoną, po uwzględnieniu pełnej kwoty wynagrodzenia odwołującego się za okres zatrudnienia w (...)1” sp. z o.o. z siedzibą w G. od dnia 1 czerwca 1993 r. do dnia 31 marca 1994 r., oraz wobec ustalenia nowej wysokości kapitału początkowego, ponownie ustalił wysokość emerytury. Natomiast w odniesieniu do okresu zatrudnienia odwołującego się w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. od dnia 1 października 1991 r. do dnia 31 maja 1993 r. organ rentowy wskazał, że nie uwzględnił w wartości kapitału początkowego, dochodów odwołującego się w w/w zakładzie pracy za lata 1991-1993 według zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzenia z dnia 22 kwietnia 2004 r. (k. 87 akt ZUS), ponieważ zostało ono wystawione przez podmiot upoważniony jedynie do przechowywania dokumentacji po zlikwidowanym zakładzie pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 22 maja 2018 r. k. 9 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 6 listopada 2018 r. odwołujący zgodził się ze zmianą zaskarżonych decyzji w zakresie, w jakim organ rentowy uwzględnił w wyliczeniu kapitału początkowego pełną kwotę dochodów w okresie zatrudnienia w (...)1” sp. z o.o. z siedzibą w G.. Odwołujący wskazał jednak, że sporny wciąż pozostaje okres zatrudnienia odwołującego się w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. od dnia 1 października 1991 r. do dnia 31 maja 1993 r. (pismo procesowe z dnia 6 listopada 2018 r. k. 37 a.s.)

Ostatecznie na rozprawie w dniu 17 grudnia 2018 r. pełnomocnik odwołującego zaznaczył, że popiera odwołanie i wnosi o zmianę wysokości kapitału początkowego, poprzez uwzględnienie wysokości wynagrodzenia za sporne lata 1991 – 1992 w takich kwotach jak widnieją w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, natomiast co do wynagrodzenia za rok 1993 pełnomocnik oświadczył, że nie jest ono kwestią sporną (protokół z rozprawy z dnia 17 grudnia 2018 r. k. 49 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. R. urodzony w dniu (...), był od dnia 1 października 1991 r. do dnia 31 marca 1994 r. zatrudniony w następujących zakładach pracy:

- Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. w okresie od 1 października 1991 r. do 31 maja 1993 r.,
- (...)1” sp. z o.o. z siedzibą w G. w okresie od 1 czerwca 1991 r. do 31 marca 1994 r.

(świadczenie pracy z 1993 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w W. – akta emerytalne, świadectwo pracy z dnia 31 marca 1994 r. - akta emerytalne).

Ubezpieczony z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. osiągnął dochód w następujących wysokościach:

- w 1991 r. łącznie 13 200 000 złotych;
- w 1992 r. łącznie 52 800 000 złotych;
- w 1993 r. łącznie 22 000 000 złotych

(zaświadczenie o zatrudnieniu wynagrodzeniu z dnia 22 kwietnia 2004 r. k.87 akt emerytalnych).

Odwołujący w dniu 8 stycznia 2018 r. złożył do organu rentowego wniosek o przyznanie prawa do emerytury (wniosek z dnia 8 stycznia 2018 r. – tom II akt emerytalnych).

Organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 26 lutego 2018 r., znak: (...), zgodnie z którą przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia 4 lutego 2018 r., ustalając jej kwotę na 3 483,01 złotych brutto po waloryzacji (decyzja z dnia 26 lutego 2018 r. - tom II akt emerytalnych).

Po wpłynięciu odwołania rozpatrywanego w niniejszej sprawie, organ rentowy wydał decyzję z dnia 11 maja 2018 r., znak:(...) zgodnie z którą po korekcie kapitału początkowego wysokość emerytury określono na kwotę 3 504,75 złotych, czyli 3 609,19 złotych brutto po waloryzacji (decyzja z dnia 11 maja 2018 r. - tom II akt emerytalnych).

Nadto organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 26 lutego 2018 r., znak: (...) -2006 wyliczył odwołującemu kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 101,04%. Kapitał początkowy określono na kwotę 132 244,75 złotych (decyzja z dnia 23 lutego 2018 r. - akta emerytalne).

Powyzsza decyzja została zmieniona przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 10 maja 2018 r., znak: (...) -2006, w której organ rentowy ponownie wyliczył odwołującemu kapitał początkowy ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 109,064%. Kapitał początkowy wyniósł 139 448,98 złotych (decyzja z dnia 10 maja 2018 r. - akta emerytalne).

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w aktach sprawy, w tym aktach rentowych. Wiarygodność dokumentów zawartych w niniejszej sprawie stanowiła spór pomiędzy stronami. Wbrew twierdzeniom organu rentowego Sąd uznał, że zarobki ubezpieczonego w kwotach 13 200 000 złotych za 1991 r., 52 800 000 złotych za 1992 r. z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. ujawnione w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 22 kwietnia 2004 r. zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności. Organ rentowy niezasadnie wskazywał, że zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu podpisane przez podmiot przechowujący dokumenty po zlikwidowanym zakładzie pracy nie może stanowić środka dowodowego w postępowaniu o ustalenie kapitału początkowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie W. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 lutego 2018 r., nr (...) oraz od decyzji z dnia 23 lutego 2018 r., nr (...) -2006, należało umorzyć w zakresie w jakim zostały zmienione decyzjami z dnia 10 maja 2018 r., nr (...) -2006 oraz z dnia 11 maja 2018 r., nr (...).

Z uwagi na przedmiot sporu tytułem wstępu podkreślania wymaga, że W. R., jako osobie urodzonej pod dniu 31 grudnia 1948 r., przysługuje prawo do emerytury w myśl art. 24 i następnych ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1270), zwanej dalej ustawą emerytalną. Wymieniony przepis art. 24 wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego, co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Zasady obliczania wysokości emerytury określonej w art. 24 zostały ustalone w art. 25 -26 ustawy emerytalnej. W myśl art. 26 emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Z kolei z art. 25 ust. 1 ustawy wynika, że podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w

art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

W świetle zacytowanych przepisów jednym z podstawowych elementów obliczenia wysokości przyznanej ubezpieczonemu emerytury jest kapitał początkowy. Zgodnie z art. 173 ust. 1-3 ustawy emerytalnej ustala się go dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat. Jego wartość ustala się na dzień wejścia w życie ustawy. Z kolei w myśl art. 174 ust. 1 i 2 ww. ustawy, wyliczenia kapitału dokonuje się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Ustala się podstawę wymiaru w oparciu o zasady określone w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, to jest z okresu kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych przed dniem 1 stycznia 1999 r. (art. 15 ust. 1) bądź z okresu 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 15 ust. 6). Ponadto, przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy: okresy składkowe, o których mowa w art. 6, okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt. 5 oraz okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt. 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Sąd Okręgowy, rozpoznając odwołanie W. R., podzielił stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, co do konieczności zastosowania z art. 477¹³ § 1 k.p.c. Wskazany przepis stanowi, że zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd – przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony – powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Poza tym zmiana lub wykonanie decyzji lub orzeczenia nie ma wpływu na bieg sprawy.

W orzecznictwie wskazuje się, że powyższy przepis ma jednoznaczne brzmienie, z którego nie da się wyprowadzić wniosku, że chodzi w nim wyłącznie o zmianę przez organ rentowy zaskarżonej decyzji w drodze wydania decyzji zmieniającej. Zmiana ta może nastąpić przez wydanie – stosownie do okoliczności danej sprawy – każdej decyzji, byleby tylko jej skutkiem było uwzględnienie w całości lub w części żądania strony objętego przedmiotem zaskarżonej decyzji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2012r., II UK 225/11). Wskazana w art. 477¹³ k.p.c. "zmiana zaskarżonej decyzji" nie musi polegać na wydaniu nowej decyzji zmieniającej zaskarżoną, ale na wydaniu takiej decyzji,

której skutkiem jest uwzględnienie w całości lub w części żądania strony objętego przedmiotem zaskarżonej decyzji. Nie będzie to więc jedynie wprost decyzja zmieniająca, lecz również decyzja anulująca decyzję wcześniejszą, byleby wynikało z niej, że rozstrzyga

o przedmiocie tej wcześniejszej decyzji i to zgodnie z żądaniem odwołania (por. orzeczenia: Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 lutego 2013r., III AUa 910/12, z dnia 24 czerwca 2015r., III AUa 246/15 oraz Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 września 2013r., III AUa 1432/12).

Powyżej opisana sytuacja miała miejsce w przypadku wydania decyzji z dnia 10 maja 2018 r., nr (...) -2006, którą organ rentowy ponownie ustalił wysokość kapitału początkowego ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999r. na kwotę 139 448,98 zł oraz decyzją z dnia 11 maja 2018 r., nr (...) o przyznaniu emerytury po korekcie kapitału początkowego w wysokości 3 504,75 zł.

Powyższe decyzje nie uwzględniły w całości roszczeń odwołującego, dlatego też Sąd zbadał zasadność odwołania W. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 lutego 2018 r. nr (...) oraz od decyzji z dnia 23 lutego 2018 r. (...) -2006 w części dotyczącej ustalenia wysokości kapitału początkowego na podstawie wysokości zarobków osiągniętych przez niego w latach 1991-1992.

Sąd Okręgowy zważył, że w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych wyznacza treść zaskarżonej decyzji organu rentowego, od której wniesiono

odwołanie (art. 477⁹ i art. 477¹⁴ k.p.c.) i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności. Postępowanie sądowe zmierza do kontroli prawidłowości lub zasadności zaskarżonej decyzji, a w związku z tym wykluczone jest rozstrzyganie przez sąd, niejako w zastępstwie organu rentowego, żądań zgłaszanych w toku postępowania odwoławczego, które nie były przedmiotem zaskarżonej decyzji (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego: postanowienie z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 275/11; wyrok z dnia 26 maja 2011 r., II UK 360/10).

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - zwanej dalej „ustawą” (Dz. U. z 2016 r., poz. 887, z późn. zm.) - kapitał początkowy ma być odtworzeniem kwoty składek na ubezpieczenie społeczne, opłaconych przed dniem 1 stycznia 1999 r. Zasady ustalania podstawy wymiaru emerytury zostały określone w art. 15 ustawy, a wysokość kapitału początkowego, zależy od udowodnionych okresów składkowych i nieskładkowych, podstawy wymiaru świadczenia, współczynnika określonego przez proporcję wieku ubezpieczonego i ustawowo określonego wieku emerytalnego oraz stażu. Natomiast do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia uwzględnia się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z okresu ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o emeryturę lub z dowolnych 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku. W przypadku nieudowodnienia okresów składkowych i nieskładkowych, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Dokumentem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia jest zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, wystawione przez pracodawcę lub prawnego następcę pracodawcy na druku ZUS RP-7, ale również legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca odpowiednie wpisy o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia dokonane przez pracodawcę lub następcę prawnego. Ustalenie kapitału początkowego następuje poprzez obliczenie hipotetycznej emerytury, jaką ubezpieczony otrzymałby w dniu 1 stycznia 1999 r., tj. w dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a następnie pomnożenie tej kwoty przez średnie dalsze trwanie życia osób ustalone na dzień 1 stycznia 1999 r.

Zgodnie z art. 175 ust. 1 ustawy, postępowanie w sprawie ustalenia kapitału początkowego przebiega według zasad dotyczących ustalenia prawa do świadczeń przewidzianych w tej ustawie, co w szczególności dotyczy katalogu środków dowodowych, jakie służą ubezpieczonemu w postępowaniu przed organem rentowym do wykazania zarówno stażu ubezpieczonego, jak i wysokości przychodów.

W dacie wydania przez organ rentowy spornej decyzji możliwość dowodzenia była ograniczona rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz. 1412) zwanego dalej „rozporządzeniem”, które zmieniło rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r., Nr 10, poz. 49 ze zm.). Zgodnie z obowiązującym § 22 ust 1 i ust. 2 rozporządzenia, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: legitymacja ubezpieczeniowa; legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Wyjątek od tej powyższej zasady przewidziany został w § 28 ust. 1 ww. rozporządzenia, w myśl którego środkiem dowodowym w postępowaniu przed organem rentowym mogą być również poświadczone za zgodność z oryginałem kopie dokumentów stwierdzających stan zdrowia oraz dotyczących okresów składkowych i nieskładkowych, a także wysokości wynagrodzenia, przychodu, dochodu i uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, wydawane przez jednostki upoważnione do przechowywania dokumentacji zlikwidowanych lub przekształconych zakładów pracy.

Zgodnie z powyższymi przepisami należało przeanalizować sporną wysokość zarobków osiąganą przez odwołującego w latach 1991-1992. Sąd zważył, że należało odwołującemu uwzględnić w wysokości kapitału początkowego faktyczne wynagrodzenie, które otrzymał w latach 1991-1992 z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w W. wykazane w zaświadczeniu Rp-7 wystawionym przez przechowawcę zlikwidowanego zakładu pracy. Wbrew stanowisku organu rentowego, przedstawione przez odwołującego zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z dnia 22 kwietnia 2004 r. zalicza się do środków dowodowych służących udowodnieniu wysokości zarobków. Zgodnie z cytowanym powyżej § 28 ust. 1 rozporządzenia zaświadczenie takie może być wydane przez jednostki upoważnione do przechowywania dokumentacji zlikwidowanych przedsiębiorców. Zapatrywanie przeciwne zresztą prowadziłoby do pokrzywdzenia praw ubezpieczonych. W razie likwidacji zakładu pracy ubezpieczony zostałby bowiem pozbawiony możliwości uzyskania zaświadczenia.

Tym samym Sąd Okręgowy uznał, że należy zaliczyć zarobki odwołującego w kwotach 13 200 000 złotych za 1991 r., 52 800 000 złotych za 1992 r. do ustalenia kapitału początkowego. Przy uwzględnieniu powyższych kwot wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 112,25% (nie zaś 109,64% jak przyjął organ rentowy), zatem po przemnożeniu przez kwotę bazową 1 220,89 złotych, podstawę wymiaru kapitału początkowego Sąd ustalił na kwotę 1 370,45 złotych. Następnie podaną kwotę należało przemnożyć przez liczbę miesięcy stanowiących zaliczone odwołującemu się 303 miesiące składkowe, okresy nieskładkowe oraz 209 miesięcy średniego dalszego trwania życia, co w konsekwencji daje kwotę 141.620,53 złotych będącą wysokością kapitału początkowego ustalonego na dzień 1 stycznia 1999 r. Wobec powyższego Sąd ustalił wysokość emerytury odwołującego na kwotę 3 541,68 złotych brutto przed waloryzacją, zaś po waloryzacji – na kwotę 3 647,22 złotych.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie dyspozycji art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS z pouczeniem.

MW